

Sygn. akt I ACa 650/19

Sygn. akt I ACz 916/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grzegorz Krężolek (spr.)
Sędziowie:	SSA Robert Jurga SSA Jerzy Bess
Protokolant:	Iwona Mrazek

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2020 r. w Krakowie na rozprawie sprawy z powództwa Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy (...) (...) w K. przeciwko D. S. (1)

o nakazanie sprzedaży lokalu

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 24 stycznia 2019 r. sygn. akt I C 1582/16

oraz zażalenia kuratora pozwanego na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie II tego orzeczenia

- 1. w uwzględnieniu zażalenia kuratora zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że wymienioną tam kwotę 5 400 zł podwyższa do kwoty 6 000 zł (sześć tysięcy złotych);**
- 2. oddala apelację strony powodowej;**
- 3. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz kuratora M. K. reprezentującego pozwanego kwotę 4 500 zł (cztery tysiące pięćset złotych) tytułem wynagrodzenia za pełnienie funkcji w postępowaniu apelacyjnym;**
- 4. nakazuje ściągnąć od Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy (...) (...) w K. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 4 500 zł (cztery tysiące pięćset złotych) tytułem wydatków związanych z postępowaniem apelacyjnym.**

SSA Robert Jurga SSA Grzegorz Krężolek SSA Jerzy Bess

Sygn. I ACa 650/19

I ACz 919/19

UZASADNIENIE

Wspólnota Mieszkaniowa (...) przy (...) (...) w K., w pozwie skierowanym przeciwko D. S. (1) domagała nakazania sprzedaży w drodze licytacji przeprowadzonej zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, należącego do niego lokalu mieszkalnego nr (...), objętego księgą wieczystą nr (...) wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej w wysokości 16548/145696 części, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...).

Motywuując żądanie wskazała, iż pozwany jest jej członkiem, a zarazem właścicielem lokalu nr (...) znajdującego się w budynku Wspólnoty.

Od 2007 r. nie wywiązuje się ze swych zobowiązań wobec niej, w tym nie reguluje zaliczek związanych z eksploatacją swojego lokalu jak i nie uczestniczy w kosztach utrzymania nieruchomości wspólnej.

Całkowite zadłużenie D. S. (1) z tego tytułu, na datę wniesienia powództwa, zamyka się kwotą 190.312,48 zł, liczoną bez odsetek ustawowych.

W związku z tą sytuacją, członkowie Wspólnoty w dniu 31 marca 2015 r. podjęli uchwałę nr (...) o wyrażeniu zgody na wystąpienie z powództwem przeciwko pozwanemu o nakazanie sprzedaży lokalu pozwanego oraz udzieli zarządowi Wspólnoty pełnomocnictwa do wytoczenia takiego powództwa.

Strona powodowa podkreślała, iż postawa pozwanego ma negatywny wpływ na zdolność płatniczą Wspólnoty składającej się z 7 lokali. Zupełnie nie interesuje się sprawami związanymi z nieruchomością wspólną, w tym nie był obecny na żadnym z zebrań członków powódki w ciągu ostatnich siedmiu lat.

Odpowiadając na pozew D. S. (1) reprezentowany przez ustanowionego przez Sąd I instancji kuratora dla osoby nieznannej z miejsca pobytu, domagał się oddalenia powództwa. Wnosił o przyznanie mu wynagrodzenia za pełnienie funkcji.

W stanowisku procesowym podnosił w pierwszej kolejności, iż powódka nie wykazała, że dysponuje legitymacją procesową czynną do wystąpienia z powództwem.

Zgodnie z danymi zawartymi w aktach sprawy, Wspólnota Mieszkaniowa przy (...) (...) w K. składa się z 7 wyodrębnionych lokali, a zatem jest tzw. wspólnotą małą i zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, do jej zarządu winny mieć zastosowanie odpowiednio stosowane przepisy Kodeksu cywilnego i Kodeksu postępowania cywilnego o współwłasności.

Oznacza to, iż w sprawach zwykłego zarządu decyduje większość właścicieli, obliczana według wielkości udziałów w nieruchomości wspólnej, a w sprawach przekraczających zwykły zarząd – wszyscy właściciele.

Brak takiej zgody wszystkich właścicieli na dokonanie czynności przekraczającej zwykły zarząd może być zastąpiony orzeczeniem Sądu.

Zdaniem kuratora, licytacyjna sprzedaż lokalu jednego z członków Wspólnoty jest czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu, a powódka nie wykazała, aby wszyscy jej członkowie udzielili zgody na wytoczenie powództwa przeciwko pozwanemu, na podstawie art. 16 ustawy o własności lokali.

Przeciwnie, z uchwały nr (...) załączonej do pozwu wynika, że zgody takiej nie udzielił nie tylko pozwany [który nie uczestniczył w zebraniu członków Wspólnoty / ale także jeden z właścicieli - A. S., który był przeciwny podjęciu uchwały.

Już ta przyczyna powinna prowadzić do oddalenia powództwa.

Po wtóre powódka nie podjęła uchwały wyrażającej zgodę na wytoczenie powództwa z art. 16 ustawy o własności lokali, a [zważywszy na jej treść] dotyczyła ona i obejmowała tylko wyrażenie zgody na sprzedaż lokalu mieszkalnego nr (...) i upoważnienie Zarządu Wspólnoty do wniesienia pozwu sądowego w tej sprawie. Nie było to wystarczające albowiem zobligowana była - jak wynika z art. 22 ust. 3 pkt 7 u.w.l. do podjęcia dwóch niezależnych od siebie, dwóch odrębnych aktów dotyczących każdej z tych materii osobno / zgody na sprzedaż i na wniesienie pozwu tej treści przez zarząd /.

Ponadto zdaniem pozwanego, określenie w uchwale nr (...), że „Wspólnota wyraża zgodę na sprzedaż lokalu” nie może być utożsamiane z wyrażeniem zgody na wytoczenie powództwa w trybie art. 16 u.w.l.

Nawet gdyby wskazane wyżej przyczyny nie prowadziły do oddalenia powództwa to przyczyną kolejną jest przedwczesność roszczenia strony powodowej.

Nie wykazała bowiem, aby uprzednio dochodziła w trybie sądowym od pozwanego należności wynikających z jego udziału w pokrywaniu kosztów zarządu nieruchomością wspólną oraz aby uzyskała w tym zakresie jakiegokolwiek tytuły egzekucyjne.

Ich brak przeczy zasadniczemu dla usprawiedliwienia roszczenia, argumentowi powódki, iż D. S. (1) jest dłużnikiem Wspólnoty z tego tytułu i to w skali przez nią wskazywanej.

Twierdził też, iż zaległości pozwanego względem powódki zarówno na dzień wytoczenia powództwa stanowią zaledwie kilka procent wartości lokalu, którego jest właścicielem, stąd roszczenie powódki o nakazanie jego sprzedaży, jawi się jako nadużycie prawa podmiotowego i winno być ocenione jako niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

Lokal ten bowiem mieszczący się w kamienicy przy (...) (...)w K., mający powierzchnię ponad 160 mkw wart jest około 2.959.610 zł licząc 20 tys zł za 1 m. kw. Co więcej, w sytuacji gdyby strona powodowa wytoczyła wobec pozwanego powództwo o zapłatę zaległych należności, byłby uprawniony do podniesienia wobec, co najmniej części roszczeń, zarzutu przedawnienia, a wobec tego zaległość mogłaby się okazać istotnie niższą. Nawet ta do której odwołuje się powódka, zważywszy na wartość lokalu objętego żądaniem nakazania sprzedaży, nie jest znaczna.

Argumentował również, iż sankcja z art. 16 ustawy ma charakter wyjątkowy i ostateczny. Należy zatem stosować ją bardzo powściągliwie, wówczas gdy inne podejmowane wobec członka Wspólnoty środki zmierzające do zapewnienia jego udziału w pokrywaniu kosztów zarządu nieruchomością wspólną okazały się nieskuteczne.

Takich kroków powódka wobec pozwanego nie przedsięwzięła.

Twierdził dalej, że jej sytuacja finansowa jest stabilna, skoro nie widziała dotąd, przez szereg lat, potrzeby dochodzenia zaległości wobec D. S. (2) na drodze sądowej.

Odpowiadając na te zarzuty Wspólnota podnosiła, iż na podstawie art. 18 ustawy, zarząd nieruchomością jest wykonywany w sposób przewidziany dla wspólnot mieszkaniowych składających się z liczby większej niż siedem samodzielnych lokali, dlatego też w jej przypadku uregulowanie z art. 19 u.w.l. nie ma zastosowania. Uchwały zapadają zawsze większością głosów liczoną według wysokości udziałów w nieruchomości wspólnej. Twierdziła również, że treść uchwały z 31 marca 2015r nr (...) odpowiada wymogom wskazanym w art. 23 ust. 3 pkt 7 ustawy o własności lokali.

Przecząc zarzutowi przedwczesności powództwa argumentowała, że wybór środka zaspokojenia wierzytelności jest prawem a nie jej obowiązkiem i nie jest rolą reprezentanta procesowego pozwanego oceniać działania prawne Wspólnoty.

Jej zdaniem art. 16 ustawy nie uzależnia jego zastosowania od relacji pomiędzy zadłużeniem pozwanego a wartością lokalu. Stąd wykluczona jest możliwość uznania roszczenia dochodzonego pozwem jako przejawu nadużycia prawa podmiotowego.

Jej zdaniem, przesłanka długotrwałego zalegania przez właściciela lokalu z zapłatą należnych opłat na rzecz Wspólnoty, stanowi samodzielny i wystarczający podstawę żądania przymusowej sprzedaży lokalu.

Zaniechania pozwanego w zakresie realizacji obowiązków partycypowania w kosztach zarządu nieruchomością wspólną w istotny sposób zagraża stabilności finansowej powódki, zmuszając ją do rezygnacji z koniecznych wydatków. Wskazywała również że wywołany zaniechaniem D. S. brak ok. 15 % miesięcznie środków jej budżetu, zmusza pozostałych jej członków do pokrywania spowodowanego w ten sposób deficytu.

W toku postępowania Sąd Okręgowy ustalił wartość przedmiotu sporu na kwotę 2 959 610 zł / k.298 akt /.

Wyrokiem z dnia 24 stycznia 2019r, Sąd Okręgowy w Krakowie :

- oddalił powództwo [pkt I] oraz

- przyznał od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie, na rzecz M. K., kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego – wynagrodzenie w wysokości 5.400 złotych oraz zwrot wydatków w wysokości 47,60 złotych. [pkt II sentencji wyroku].

Sąd ustalił następujące fakty istotne dla rozstrzygnięcia :

W K. przy (...) (...) znajduje nieruchomość zabudowana budynkiem mieszkalnym dla której została powołana Wspólnota Mieszkaniowa. Składa się z 7 wyodrębnionych lokali.

Zarząd nieruchomością wspólną wykonywany jest zgodnie z postanowieniami rozdziału 4 ustawy o własności lokali, przewidzianymi dla wspólnot mieszkaniowych składających się z liczby większej niż siedem samodzielnych lokali tj. z wyłączeniem art. 19 ustawy i możliwości głosowania w trybie art. 23 ust. 2a ustawy.

Uchwały członków Wspólnoty zapadają zawsze większością głosów właścicieli lokali, liczoną według wielkości udziałów w nieruchomości wspólnej.

Zarząd Wspólnotą sprawuje spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) w B.. Zarządcą wspólnoty jest firma (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Pozwany D. S. (1) jest członkiem powódki jako właściciel lokalu mieszkalnego nr (...), objętego księgą wieczystą nr (...). Z lokalem tym związany jest udział w nieruchomości wspólnej wynoszący (...).

Lokal ma powierzchnię 165,48 m². Składa się z przedpokoju, kuchni z jadalnią, pokoju dziennego, wc, pralni, dwóch łazienek, hallu oraz dwóch sypialni z garderobą.

Jest obciążony jest hipoteką umowną kaucyjną na kwotę 3.877.528,09 zł na rzecz (...) Bank SA w W. tytułem zabezpieczenia spłaty kredytu oraz hipoteką przymusową w wysokości 237.217,87 GBP na rzecz B. L. w A./ Szkocja /, tytułem zabezpieczenia należności głównej objętej wyrokiem zaocznym z dnia 23 listopada 2012r. Sądu Okręgowego w K.sygn. akt(...).

Pozwany kupił ten lokal w dniu 16 lutego 2007 r. na podstawie aktu notarialnego Rep (...). Od tamtej pory nie interesuje się losem Wspólnoty jak i nie uczestniczy w obowiązku ponoszenia kosztów zarządu nieruchomością wspólną.

Należący do niego lokal mieszkalny stoi pusty i jest zamknięty. Nikt w nim nie mieszka.

Na dzień 30 listopada 2015r. całkowite zadłużenie D. S. (1) wobec powodowej Wspólnoty wynosiło 196.637,02 zł w tym fundusz eksploatacyjny – 190.312,48 zł , fundusz remontowy – 6324,54 zł.

Na dzień 31 marca 2018r. zadłużenie to wynosiło 273.572 zł, w tym fundusz eksploatacyjny – 260.176,91 zł, fundusz remontowy – 9882,36 zł, fundusz celowy I – 2501,66 zł, fundusz celowy III (monitoring) – 1011,07 zł. Na koniec 2018 r. zadłużenie to wyniosło 317.000 zł

Z dalszej części ustaleń wynika ,że na zebraniu członków Wspólnoty w dniu 31 marca 2015r. podjęta została uchwała nr (...) o treści :

„ Wspólnota Mieszkaniowa przy (...) (...)w K. wyraża zgodę na sprzedaż lokalu mieszkalnego nr (...) właścicielem którego jest D. S. (1), dla którego prowadzona jest księga wieczysta prowadzona przez Sąd Rejonowy dlaK. IV Wydział Ksiąg Wieczystych, objęta numerem (...) zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o własności lokali i upoważnia Zarząd Wspólnoty do wniesienia pozwu sądowego w tej sprawie”.

Za uchwałą głosowali właściciele lokali posiadający 67,7994% udziałów w nieruchomości wspólnej, przeciw uchwale było 20,8427%.

Wspólnota wysyłała do pozwanego zawiadomienia o rozliczeniu opłat za nieruchomość wspólną , o podejmowanych w tym zakresie uchwałach jak również , wezwania do zapłaty zaległych kwot jak i zawiadomienia o zebraniu członków Wspólnoty.

Wezwania te kierowano zarówno na adres (...) K., jak i na adres pełnomocnika D. S. (1)- K.S. ul. (...) W., ale pisma nie były odbierane.

Zarządca jak i Zarząd Wspólnoty próbowali także ustalić adres pozwanego za granicą – w Szkocji i w Wielkiej Brytanii ale bez skutku.

Pozwany do chwili obecnej nie uiszcza żadnych opłat związanych z mieszkaniem.

Na kwotę zadłużenia składają się m.in.: zaliczki eksploatacyjne, opłaty za wodę , za CO, wentylację mechaniczną, wodę lodową, wywóz nieczystości i fundusz remontowy.

Należności te są pokrywane przez pozostałych członków strony powodowej.

W mieszkaniu pozwanego odcięte są dostęp do centralnego ogrzewania , woda i energia elektryczna .

Aktualnie zarządca w dalszym ciągu wysyła zawiadomienia do pozwanego na adres: ul. (...) W.. Był to ostatni podany adres przez pozwanego. Obecnie wysokość czynszu jaki powinien uiszczać D. S. (1), jako właściciel lokalu nr (...) to kwota około 1400 zł miesięcznie.

Wspólnota dotychczas nie pozywała pozwanego o zapłatę wskazanych wyżej zaległości.

Sąd I instancji ustalił ponadto , że sytuacja finansowa powódki jest zła. Na jej koncie nie ma żadnych rezerw. Zdarzało się że brakowało Wspólnocie pieniędzy na pokrycie opłaty za wywóz śmieci. W budynku należy wykonać remont wentylacji, dachu, poprawić elewację. W 2017 r. Wspólnota osiągnęła przychód w wysokości 424.337,48 zł, przy kosztach uzyskania przychodu wynoszących 389.812,90. Dochód za ten rok wyniósł 34.524,58 zł.

W ramach rozważań prawnych Sąd I instancji ocenił roszczenie zgłoszone w pozwie jako nieuzasadnione.

Rozpoczął je od przytoczenia treści art. 16 ust. 1 ustawy o własności lokali , wskazując, że w rozstrzyganej sprawie ewentualną podstawą uwzględnienia powództwa mogłaby być przesłanka długotrwałej zaległości z zapłatą należnych opłat albowiem D. S. (1) z pewnością nie wykracza w sposób rażący lub uporczywy przeciwko obowiązującemu

porządkowi domowemu, ani przez swoje niewłaściwe zachowanie nie czyni korzystania z innych lokali lub nieruchomości wspólnej uciążliwym. Jest od kilkunastu lat nieobecny, a jego mieszkanie jest niewykorzystywane.

Zdaniem Sądu I instancji powoływana przez powódkę podstawa roszczenia nie może zostać, w okolicznościach ustalonych w sprawie, uznana za spełniona gdyż:

a/ licytacyjna sprzedaż lokalu jako najdotkliwsza reakcja Wspólnoty Mieszkaniowej w stosunku do jej członka na zaleganie z regulowaniem obciążających go opłat może być zastosowana dopiero po ustaleniu że właściciel lokalu nie wykonuje tych obowiązków ustawowych pomimo, iż rzeczywiście ma takie możliwości.

W rozstrzyganej sprawie powódka nie ma kontaktu z pozwanym już od co najmniej 5 lat i nie wie dlaczego członek Wspólnoty nie wykonuje ich. Nieznane są również powody nie korzystania z mieszkania przez D. S. (1). Nikomu nie udało się nawiązać z nim kontaktu od kilku lat. Nie można wykluczyć, że przyczyn niezależnych od pozwanego np. zdrowotnych nie może on ani realizować swych zobowiązań finansowych ani czerpać korzyści z lokalu.

Fakty te sprzeciwiają się zastosowaniu tej najdalej idącej sankcji wobec właściciela lokalu nr (...). Tym bardziej, że cena wywołania, w ramach tej procedury do wszczęcia której zmierza Wspólnota, jest niższa niż cena rynkowa (3/4 ceny oszacowania) więc lokal mógłby zostać sprzedany z dużą stratą dla jego właściciela, większą niż jego aktualna zaległość względem strony powodowej.

b/ Niezależnie od tego, uwzględnieniu powództwa sprzeciwia się to, że powódka składa się z siedmiu wyodrębnionych lokali, a zatem jest tzw. wspólnotą małą i zgodnie z art. 19 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, do jej zarządu mają zastosowanie odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego i kodeksu postępowania cywilnego o współwłasności. Oznacza to, iż w sprawach zwykłego zarządu decyduje większość właścicieli, obliczana według wielkości udziałów w nieruchomości wspólnej, a w sprawach przekraczających zwykły zarząd – wszyscy właściciele.

Brak zgody wszystkich właścicieli na dokonanie czynności przekraczającej zwykły zarząd może być zastąpiony orzeczeniem Sądu.

Przymusowa sprzedaż lokalu jest czynnością przekraczającą zakres zwykłego zarządu, a powódka nie wykazała, aby wszyscy jej członkowie udzielili zgody na wytoczenie powództwa przeciwko pozwanemu.

Z treści tej uchwały nr(...) załączonej do pozwu wynika też że zgody na sprzedaż mieszkania pozwanego nie udzielił ani sam pozwany jak również ani inny członek wspólnoty A. S.- właściciel dwóch lokali, który był uchwale przeciwny.

Zatem Wspólnota nie miała legitymacji czynnej do wystąpienia z powództwem, co wyklucza jego uwzględnienie.

W punkcie II wyroku Sąd I instancji przyznał na rzecz kuratora wynagrodzenie za pełnioną funkcję oraz zwrot poniesionych przez niego i udokumentowanych wydatków.

Stanął na stanowisku, że wysokość wynagrodzenia zamyka się w kwocie 5 400 złotych, ustalonej na podstawie przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie (Dz.U. z dnia 9 grudnia 2013r), albowiem postępowanie zostało wszczęte w czasie jego obowiązywania [styczeń 2016r]. Nakład pracy reprezentanta pozwanego usprawiedliwiał zrównanie wysokości wynagrodzenia ze stawką minimalną wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika procesowego.

Apelację od tego wyroku złożyła Wspólnota Mieszkaniowa i zaskarżając go w całości, w pierwszej kolejności domagała się wydania przez Sąd Odwoławczy orzeczenia reformatoryjnego i uwzględnienia żądania pozwu oraz obciążenia pozwanego kosztami procesu oraz postępowania apelacyjnego.

Jako wniosek ewentualny sformułowała postulat uchylenia orzeczenia z dnia 24 stycznia 2019r i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Środek odwoławczy został oparty na następujących zarzutach :

- naruszenia prawa procesowego , w sposób mający dla treści kwestionowanego orzeczenia istotne znaczenie , to art. 233 §1 kpc, wobec przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów.

Wady postępowania Sądu w tym zakresie skarżąca upatrywała w nierozważeniu wszystkich okoliczności sprawy , co doprowadziło do błędnej oceny przesłanki długotrwałości zalegania z zapłatą obciążających pozwanego opłat jak również nie uwzględnienia tego, jakie konsekwencje dla interesów pozostałych członków Wspólnoty przynosi tego rodzaju długotrwałe , po stronie D. S. (1), zaniechanie realizacji tych obowiązków finansowych .

Podnoszony błąd Sądu I instancji miał polegać również na tym , iż niepoprawnie uznał , że domaganie się nakazania licytacyjnej sprzedaży lokalu pozwanego jest nadużyciem prawa podmiotowego , w warunkach gdy powódka wcześniej nie korzystała z innych , mniej dolegliwych dla pozwanego , środków mających skłonić go do wykonywania świadczeń na rzecz Wspólnoty .

Zdaniem skarżącej , możliwość sięgnięcia po to roszczenie nie jest uzależniona od wykorzystania uprzednio środków mniej dla członka Wspólnoty – właściciela lokalu – dolegliwych.

Nadto , w okolicznościach faktycznych ustalonych w sprawie , sięgnięcie do środków windykujących zaległości finansowe pozwanego nie byłoby skuteczne i przyniosłoby Wspólnocie – wiążąc się z obowiązkiem poniesienia przez nią dodatkowych kosztów - żadnych wymiernych korzyści. Korzyścią taką nie mogłoby być nawet uzyskanie zabezpieczenia hipotecznego wierzytelności, skoro nieruchomości lokalowa pozwanego już jest w ten sposób obciążona na rzecz banków , które wyprzedziłyby Wspólnotę w kolejności zaspokojenia z tego składnika majątku D. S. (1) ,

- błędnie w ustaleniach faktycznych, mającego polegać, zdaniem skarżącej, na nieoprawnym uznaniu , że dla podjęcia uchwały o wystąpieniu z powództwem przeciwko pozwanemu konieczna była jednomyślność członków Wspólnoty , ewentualnie zastąpienie takiej zgody orzeczeniem Sądu.

Skarżąca wskazywała , iż zarząd nieruchomością wspólną jest wykonywany u strony powodowej na podstawie przepisów ogólnych ustawy o własności lokali , właściwych dla wspólnot większych aniżeli składające się z siedmiu wyodrębnionych lokali. Zatem norma art. 19 ustawy nie miała przy podejmowaniu uchwały nr (...) zastosowania. Została podjęta wymaganą większością , a konsekwencji bezzasadnym było przyjęcie przez Sąd Okręgowy , iż Wspólnota nie ma legitymacji czynnej do występowania z powództwem.

Odpowiadając na apelację kurator D. S. (1) domagał się jej oddalenia jako pozbawionej usprawiedliwionych podstaw oraz przyznania na swoją rzecz wynagrodzenia za pełnienie funkcji przed Sądem II instancji.

Odnosząc się do powołanych przez kuratora argumentów, Wspólnota – w replice na nie - podtrzymała swoje stanowisko, zaprzeczając aby jej sytuacja finansowa , wobec braku świadczeń od D. S. (1) była [pomimo to] dobra.

Powódka odwołując się m. in. do orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w sprawie o sygnaturze Sk 11/13 , podtrzymywała pogląd , że zaniechania pozwanego członka Wspólnoty godzą w interesy innych , czego nie da się pogodzić z zasadami współżycia społecznego.

Przeciżyła także temu , aby wcześniejsze nie występowanie przeciwko pozwanemu z roszczeniami windykacyjnymi było uzasadnioną przeszkodą do uwzględnienia powództwa opartego na art. 16 ust. 1 ustawy o własności lokali.

Odwoływała się poza tym ponownie do przyczyn które zdecydowały o tym, że nie podejmowała prób dochodzenia tych roszczeń.

W zażaleniu na rozstrzygnięcie w przedmiocie ustalenia i przyznania wynagrodzenia, kurator domagał się jego zmiany poprzez podwyższenie go do kwoty 6 000 złotych.

Środek odwoławczy został oparty na zarzucie naruszenia §1 ust. 1 Rozporządzenia MS w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 9 marca 2018r [DzU z 2018 poz. 536 oraz §2 pkt 8 Rozporządzenia MS w sprawie opłat za czynności adwokackie z 22 października 2015r, w brzmieniu nadanym mu Rozporządzeniem MS z dnia 3 października 2016[DzU z 2016 poz. 1668].

Kurator twierdził , że błąd Sądu Okręgowego polegał na wadliwym uznaniu , że dla określenia należnego mu wynagrodzenia mają zastosowanie przepisy wskazanego przez Sąd Rozporządzenia mimo , że świadczenie to powinno zostać ustalone na podstawie aktu prawnego z 9 marca 2018r, zważywszy na datę , kiedy został ustanowiony w postępowaniu. Zgodnie z nim , jego wynagrodzenie stanowi pochodną wartości przedmiotu zaskarżenia , stawki minimalnej wynagrodzenia adwokackiego będącej konsekwencją tej wartości oraz stałej 40 % , która określona jest w normach Rozporządzenia.

Rozpoznając apelację , Sąd Apelacyjny rozważył :

Środek odwoławczy , pomimo w części usprawiedliwionych zarzutów , w ostatecznym wyniku , podlegał oddaleniu.

Nie ma racji powódka stawiając zarzut procesowy naruszenia art. 233 §1 kpc , poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonych dowodów.

Usprawiedliwione postawienie tego zarzutu wymaga od strony wykazania na czym , w odniesieniu do zindywidualizowanych dowodów polegała nieprawidłowość postępowania Sądu, w zakresie ich oceny i poczynionych na jej podstawie ustaleń.

W szczególności strona ma wykazać dlaczego obdarzenie jednych dowodów wiarygodnością czy uznanie, w odróżnieniu od innych, szczególnego ich znaczenia dla dokonanych ustaleń , nie da się pogodzić z regułami doświadczenia życiowego i [lub] zasadami logicznego rozumowania , czy też przewidzianymi przez procedurę regułami dowodzenia.

Nie oparcie stawianego zarzutu na tych zasadach , wyklucza uznanie go za usprawiedliwiony, pozostając dowolną , nie doniosłą z tego punktu widzenia polemiką oceną i ustaleniami Sądu niższej instancji.

/ por. w tej materii , wyrażające podobne stanowisko , powołane tylko przykładowo, orzeczenia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2001, sygn. IV CKN 970/00 i z 6 lipca 2005 , sygn. III CK 3/05 , obydwa powołane za zbiorem Lex/

Ponadto nie można tracić z pola widzenia również , że swobodna ocena dowodów stanowi jeden z podstawowych elementów składających się na jurysdykcyjną kompetencję Sądu , który dowody bezpośrednio przeprowadza.

To , w jaki sposób strona powodowa motywuje ten zarzut wyklucza jego podzielenie.

Motywy te bowiem wskazują w sposób jednoznaczny , że w istocie Wspólnota nie neguje za jego pośrednictwem samej oceny i opartych na niej ustaleń ale sposób w jaki Sąd I instancji zastosował normę art. 16 ust. 1 ustawy o własności lokali.

Zdaniem skarżącej uczynił to błędnie nie dostrzegając w treści z gromadzonych w sprawie dowodów dostatecznej podstawy do uznania , iż została zrealizowana jedna z przesłanek zastosowania tego przepisu , a mianowicie sytuacja długotrwałego nie wykonywania przez właściciela lokalu nr (...) obowiązku ponoszenia obciążających go opłat , związanych z zarządem nieruchomością wspólną.

Zdaniem apelującej stan takiej długotrwałości ma miejsce , a pomimo tego Sąd nie uwzględnił powództwa. Taki sposób argumentacji jednoznacznie wskazuje , że w ten sposób powódka neguje sposób zastosowania przez Sąd I instancji normy materialnej.

Niezasadnie powodowa Wspólnota powołuje zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Zważywszy na to, w jaki sposób zarzut ten uzasadnia, należy go odeprzeć.

Powódka upatruje jego realizacji w tym, że Sąd I instancji ocenił, iż nie dysponuje ona legitymacją procesową czynną do dochodzenia roszczenia.

Podważając tę ocenę, odwołuje do faktów związanych ze sposobem ukształtowania w ramach Wspólnoty sposobu wykonywania zarządu nieruchomością wspólną, dla którego mają mieć zastosowanie ogólne przepisy ustawy z dnia 24 czerwca 1994r o własności lokali [jedn. tekst DzU z 2015 poz. 1882 ze zm.] dotyczące zarządu, a nie natomiast norma art. 19 ustawy odnosząca się tzw. wspólnot małych / na datę podejmowania uchwały nr (...) z 31 marca 2015r, mogących liczyć nie więcej niż siedem wyodrębnionych lokali /.

Błąd ten, biorąc pod rozwagę sposób jego rozumienia przez apelującą, nie może jednak być przepisany sposobowi dokonania ustaleń faktycznych przez Sąd niższej instancji.

Ustalenia te nie są bowiem w tym zakresie nieprawidłowe [albowiem Sąd niższej instancji konstatuje, że zgodnie z wolą członków Wspólnoty zarząd nieruchomością wspólną odbywa się na określonych przez ustawę zasadach wskazanych w rozdziale 4 tego aktu prawnego z wyłączeniem normy art. 19, mającej zastosowanie dla tzw. małych wspólnot.]

Wyciąga z tych ustaleń natomiast wadliwe wnioski natury prawnej, które zdecydowały sformułowaniu oceny zgodnie z którą Wspólnota nie ma legitymacji czynnej do dochodzenia roszczenia sformułowanego w pozwie przeciwko D. S. (1).

Zatem podnoszona przez apelującą argumentacja nie prowadzi do uznania za trafny zarzutu wady ustaleń, jest natomiast dostateczną by uznać, że bezzasadnym jest wniosek Sądu Okręgowego w zakresie nie dysponowania przez powódkę, w rozstrzyganej sprawie, czynną legitymacją procesową.

Uznanie, że zarówno zarzut procesowy jak i ten dotyczący ustaleń nie są uzasadnione ma to następstwo, iż ustalenia, które Sąd I instancji uczynił podstawą faktyczną wydanego wyroku jako poprawne, Sąd Apelacyjny uznaje za własne.

Wymagają one uzupełnienia o fakty, które wynikają z treści zgromadzonych w sprawie dowodów, których wiarygodność nie była przez strony sporu kwestionowana albo też nie były pomiędzy nimi sporne.

Uzupełnienie to przedstawia się następująco:

- przed podjęciem uchwały nr (...), którą Wspólnota podjęła decyzję o wystąpieniu do Sądu o orzeczenie licytacyjnej sprzedaży lokalu pozwanego i umocowywała zarząd do wystąpienia z roszczeniem opartym na art. 16 ust. 1 ustawy o własności lokali stwierdzono, że zebranie członków w dniu 31 marca 2015r zostało zwołane zgodnie z [przepisami ustawy].

Brak jest potwierdzenia w jaki sposób o zebraniu został zawiadomiony D. S. (1). Nie uczestniczył on w nim. Nie brał też udziału w akcie głosowania nad uchwałą nr(...)

/ dowód : protokół zebrania w dniu 31 marca 2015r, k. 29, lista obecności na nim k. 31, wyniki głosowania nad uchwałą nr (...)k. 32 akt /.

- ostatnie próby nawiązania kontaktu z D. S. (1) lub osoba uznawaną przez powódkę za jego pełnomocnika, K. S., ze strony powódki miały miejsce w roku 2009, a następnie 2011r.

/ dowód : dokument związany z próbą doręczenia przesyłki na adres pozwanego w Wielkiej Brytanii k. 45, korespondencja e-mailowa ówczesnego zarządcy z K. S., datowana na 9 i 12 lipca 2011 k. 45 akt /.

Przechodząc do oceny prawnej roszczenia strony powodowej powiedzieć na wstępie należy , że nie ma ona racji kwestionując stanowisko Sądu I instancji , jako mające uznawać sformułowanie przez Wspólnotę ocenianego roszczenia jako przejawu nadużycia prawa podmiotowego.

Takiej oceny w motywach prawnych rozstrzygnięcia poddanego kontroli instancyjnej brak.

Sąd I instancji mnie przeprowadzał jej z punktu widzenia tego kryterium , ani , tym bardziej , nie wskazywał , iż z przyczyny niezgodności z którakolwiek z nich nie zasługuje ono na uwzględnienie.

Trafnie natomiast neguje skarżąca [o czym była już mowa] , wniosek Sadu I instancji zgodnie z którym nie dysponuje legitymacja czynna do występowania z powództwem.

Formułując go, Sąd Okręgowy naruszył art. 19 ustawy uznając , że uchwała nr (...) dla jej ważnego podjęcia wymagała jednomyślności członków strony pozwanej.

Błąd ten, w ostatecznym wyniku , nie prowadzi jednak do podzielenia żadnego z postulatów apelacyjnych powódki, wyrażonych we wnioskach środka odwoławczego.

Decyzja o oddaleniu powództwa , w okolicznościach ustalonych w sprawie, odpowiada bowiem prawu.

Norma art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994r o własności lokali / /jedn. tekst DzU z 2015 poz. 1892 z dalszymi zmianami] została w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 29 lipca 2013r , sygn. akt : SK 12/12 uznana za zgodną z Konstytucją.

Tym nie mniej koniecznym jest podkreślenie , że ze względu na swój sankcyjny charakter , statuujący podstawę prawną naruszenia gwarantowanego przez Ustawę Zasadniczą , najszerszego zakresowo , prawa podmiotowego jakim jest prawo własności , musi bezwarunkowo podlegać ścisłej wykładni , a w razie wątpliwości , przesłanki jej zastosowania muszą być wykładane zawężająco.

Tym bardziej , że przepis ten, to środek służący ingerencji w prawo własności lokalu / mieszkania / , które objęte jest ochroną konstytucyjną.

Funkcja tego przepisu polega przy tym na eliminacji ze składu członków Wspólnoty Mieszkaniowej , tylko takich , którzy rzeczywiście zagrażają usprawiedliwionym interesom innych oraz niweczą stabilność finansową Wspólnoty jako organizmu natury gospodarczej , na którym spoczywa obowiązek zarządzania nieruchomością wspólną

Postacią tej destabilizacji jest , spowodowana trwałym uchylaniem się członka Wspólnoty od swoich obowiązków finansowych , rezygnacja z najbardziej koniecznych wydatków z jednej, oraz zastępowania środków nie przekazywanych przez właściciela lokalu środkami z zewnątrz , pozyskiwanymi przy ponoszeniu dodatkowych kosztów , z drugiej strony.

Konstrukcja mechanizmu ustawowego , który pozwala w tych zupełnie wyjątkowych wypadkach na pozbawienie członka Wspólnoty Mieszkaniowej przedmiotu jego własności jednoznacznie wskazuje , że ma on charakter gwarancyjny z punktu widzenia tego , który miałby być swojego prawa pozbawiony.

Mechanizm ten , który tworzą łącznie art. 16 ust. 1 i art. 22 ust. 3 pkt 7 w zw z art. 13 ust. 1 i 14 ustawy , jest bowiem zbudowany w ten sposób , że wszczęcie i prowadzenie przez członków Wspólnoty procedury , która w ostatecznym wyniku ma doprowadzić do skutku w postaci wyłączenia z niej nierzetelnego członka, nie jest pozostawiana ich woli ale jej formalna poprawność i merytoryczna zasadność podlega dwukrotnej kontroli sądowej , która jest oparta każdorazowo na ocenie całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie.

W ramach tej oceny koniecznym jest także uwzględnienie , że celem przepisu art. 16 ust. 1 ustawy nie jest prze wszystkim odjęcie prawa własności lokalu członkowi Wspólnoty Mieszkaniowej , a zapewnienie jego właściwego udziału w kosztach zarządu nieruchomością wspólną jak i pokrycie powstałych w tym zaległych zakresie zobowiązań.

W świetle tych uwag natury generalnej, fakty ustalone w sprawie nie pozwalają na potwierdzenie tego , że pomimo nie wywiązywania się D. S. (1) ze swoich obowiązków wobec Wspólnoty z racji swojego udziału w kosztach zarządu nieruchomością wspólną, powództwo może być uwzględnione. Jest ono bowiem co najmniej przedwczesne.

Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń , ostatnia próba realnego nawiązania kontaktu z pozwanym ze strony powódki miała miejsce w roku 2011r , a przy tym Wspólnota nie dowodziła czy próba ta przyniosła jakkolwiek rezultat. W każdym razie po niej nie doszło do żadnej zmiany w zakresie wykonywania przez właściciela lokalu nr (...) jego obowiązków finansowych dla których podstawa są art. 13 i 14 ustawy. Po tym czasie nie podejmowała już żadnej dalszej tego rodzaju próby chociaż musiała sobie zdawać sprawę z tego , że przesyłane na adres jego lokalu w K. czy też na adres w W. przy ul. (...) , gdzie ostatnio miała przebywać osoba podająca się za pełnomocnika D. S. lub on sam, kolejne informacje o wysokości obowiązków finansowych czy wezwania do zapłaty zaległości są jedynie działaniami formalnymi , które nie przyniosą żadnego skutku , nie wywołując[tym bardziej] następstw w natury prawnej, w relacjach pomiędzy powódką, a właścicielem lokalu nr (...).

Trzeba przy tym podkreślić , że Wspólnota miała, w warunkach jego faktycznej nieobecności z przyczyn , które do tej pory są nieznane, możliwość zapewnienia reprezentacji D. S. (1) we wzajemnych relacjach związanych z jego obowiązkami finansowymi wobec powódki.

Mogła wystąpić na drogę sądową o ustanowienie dla niego kuratora absentis , na podstawie art. 184 §1 kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. Z uwagi na zakres obowiązków takiego reprezentanta osoby nieobecnej wynikającego z §2 tego przepisu, realizowanych pod nadzorem Sądu Opiekuńczego, mogłoby to przyczynić się do wyjaśnienia przyczyn zaniechań pozwanego , które są obecnie podstawą żądania powódki.

Zamiast tego Wspólnota uznała opisany wyżej stan rzeczy za trwały, na jego następstwach budując obecnie argumentację mającą usprawiedliwić odjęcie pozwanemu prawa własności lokalu.

Materiał procesowy zgromadzony w sprawie daje dostateczne podstawę do przyjęcia, iż konsekwencją takiego stanu rzeczy było to ,że zarząd organizując zebranie członków , które odbyło się 31 marca 2015r , nie przedsięwziął żadnych realnych kroków , mających na celu zawiadomienie o nim i jego przedmiocie D. S. (1). Pozwany nie był na nim obecny mimo , że podjęta została na nim uchwała nr (...) dotycząca wprost jego praw właścicielskich , stanowiąca pierwszy element procedury w wyniku której miał być ich pozbawiony.

Ta nieobecność- wyłączyła możliwość przedstawienia/ chociażby za pośrednictwem swojego reprezentanta / przez pozwanego swojego stanowiska co do przyczyn [w istocie] porzucenia lokalu , i wypowiedzenia się co merytorycznej zasadności uchwały ingerującej wprost w sferę konstytucyjnie chronionych uprawnień.

W warunkach nieobecności pozwanego na zebraniu , nie podjęcie przez Wspólnotę chociażby próby doręczenia odpisu tej uchwały pozwanemu , co oczywiste wykluczyło możliwość zapoznania się nią , a w konsekwencji także zaskarżenia jej do Sądu na podstawie art. 25 ust. 1 ustawy , w sposób nie budzący wadliwości naruszało jego interesy.

Nie zaskarżenie uchwały nr(...) stanowiącej podstawę uznania , że Wspólnota ma legitymację czynną dochodzenia roszczenia , rodzi ten skutek ,iż Sąd rozpoznający roszczenie dochodzone pozwem jest zobligowany przyjmować , że uchwała funkcjonuje w obrocie.

Ale nie wyłącza to jego kompetencji do dokonywania oceny okoliczności w jakich została podjęta z punktu widzenia sytuacji pozwanego i gwarancji dla jego uprawnień na tym etapie procedury , wszczętej przez Wspólnotę zmierzającej do realizacji roszczenia z art. 16 ust. 1 ustawy.

Ich weryfikacja z tego punktu widzenia jest elementem oceny całokształtu okoliczności faktycznych doniosłych w sporze obecnie rozstrzyganym.

Uwzględniając je , nie można też tracić z pola widzenia nie uwzględniać faktu , że pomimo , iż zaniechania pozwanego mają datować się od kilkunastu lat , powódka nie ubiegała się na drodze sądowej o uzyskanie przeciwko D. S. (1) tytułów egzekucyjnych / wykonawczych / , potwierdzających fakt i wysokość jego długu.

Twierdzenia obecnie skarżącej , iż nie było to uzasadnione ekonomicznie albowiem powódka ponosząc koszty takich postępowań i tak nie uzyskalaby zaspokojenia swoich wierzytelności skoro wyprzedzają ją w tym zaspokojeniu wierzyciele pozwanego, mający zabezpieczenie hipoteczne na jego nieruchomości lokalowej , jest nieprzekonujące i nie może być usprawiedliwieniem dla tego zaniechania powódki.

Zwrócić należy na wstępie uwagę , że tego rodzaju postępowania zmierzające do windykacji należności pozwolili by mogły na podjęcie obrony przez pozwanego w następstwie której, ich wysokość zostałaby ostatecznie ukształtowana , chociażby w następstwie zarzutów obronnych D. S. (1),

Po wtóre, wszczęcie ich mogłoby doprowadzić do wyjaśnienia przyczyn dotychczasowej - rzeczywiście wieloletniej zwłoki pozwanego w wykonywaniu swoich obowiązków finansowych wobec Wspólnoty/ ale także powodów nie korzystania z własnego lokalu / i ukształtowania pomiędzy stronami wzajemnych relacji rozliczeniowych na nowo.

Przede wszystkim jednak, nie podjęcie czynności zmierzających do odzyskania należności wywołuje wątpliwość co do rzeczywistych powodów wystąpienia a z powództwem opartym na art. 16 ust. 1 ustawy.

Jak już wskazywano wyżej , roszczenie to nie jest represyjnym środkiem zmierzającym do odjęcia członkowi Wspólnoty jego własności. Jest ostatecznym sposobem eliminacji nielojalnego członka ze struktury Wspólnoty Mieszkaniowej , gdy inne mniej dolegliwe dla niego w skutkach czynności , zmierzające do zniesienia stanu nie wykonywania przez niego obowiązków partycypacji w kosztach związanych z zarządem nieruchomością wspólną [i wynikającego stąd zadłużenia] nie odnoszą skutku.

Skutku bez którego dalsze ekonomiczno- gospodarcze funkcjonowanie Wspólnoty nawet na zupełnie podstawowym poziomie gospodarowania i zarządu nieruchomością wspólną jest wykluczone albo bardzo istotnie zagrożone.

Utrzymywanie stanu w którym powódka tych wierzytelności od D. S. (1) nie dochodzi wskazuje , takie następstwo jego zaniechań jednak - mimo odmiennych [nie wykazanych w postępowaniu] twierdzeń skarżącej jednak nie ma miejsca.

Nie można też nie brać pod rozwagę , w ramach prowadzonej oceny , iż podlegająca weryfikacji w rozstrzyganej sprawie , przesłanka zastosowania art. 16 ust. 1 ustawy ma ściśle majątkowy / finansowy/ charakter w tym znaczeniu , iż ewentualne zbycie lokalu członka - dłużnika nie ma być , w zamyśle ustawowym być środkiem represji /kary / ale posłużyć zaspokojeniu zaległych wierzytelności Wspólnoty dla których podstawą normatywną są art. 13 i 14 ustawy.

W warunkach , gdy strona pozwana nie dysponuje tytułami wykonawczymi wobec D. S. (1) stwierdzającymi zarówno fakt jak i rozmiar pretensji finansowych , które mają być zaspokojone z tych środków [to pomijając argument skarżącej , że w tym zaspokojeniu wyprzedziłyby ją banki uprawnione rzeczowo wobec pozwanego] , nawet potencjalne osiągnięcie celu postępowania zainicjowanego przez Wspólnotę jest wyłączone.

Oto bowiem gdyby ze sprzedaży licytacyjnej lokalu nr (...) pozostałyby jakieś środki, zostaną one zwrócone przez komornika wyłącznie jego [byłemu] właścicielowi, dług wobec Wspólnoty pozostawiając na niezmiennym poziomie.

W tych okolicznościach faktycznych uznając , że roszczenie powódki na dzień orzekania o nim przez Sąd II instancji jest z podanych przyczyn niezasadne , wyrażając inne stanowisko apelację , jako nieusprawiedliwioną oddalił , na podstawie art. 385 kpc w zw z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994r o własności lokali [jedn. tekst DzU z 2015 poz. 1892 ze zm].

Rozpoznając zażalenie kuratora Sąd II instancji rozważył :

Środek odwoławczy reprezentanta pozwanego jest uzasadniony.

Zasadnie podnosi , iż ustalenie należnego mu wynagrodzenia za pełnienie funkcji kuratora , dokonane przez Sąd Okręgowy było błędne, w zakresie przez niego wskazanym w środku odwoławczym.

Stanowisko Sądu I instancji opierało się bowiem na nietrafnym uznaniu , że wysokość tego wynagrodzenia określają postanowienia Rozporządzenia MS z dnia 9 grudnia 2013r albowiem postępowanie w sprawie zostało wszczęte w czasie kiedy obowiązywało.

Tymczasem , zgodnie z §3 Rozporządzenia MS w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych n przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej z dnia 9 marca 2018r [DzU z 2018 poz. 536], decydująca dla oceny , które z Ropo rządzeń będzie miało w odniesieniu do wynagrodzenia M. K. zastosowanie , jest data jego ustanowienia go w tej funkcji.

Ponieważ nastąpiło to postanowieniem Sądu I instancji z dnia 7 maja 2018r / k. 243 akt/, zastosowanie ma Rozporządzenie z dnia 9 marca 2018r.

Zważywszy na wartość przedmiotu sporu oraz treść §1 ust 1 tego aktu prawnego wynagrodzenie to wynosiło przed Sądem I instancji 6 000 zł , jak zasadnie wskazywał autor zażalenia.

Dlatego dzielając wniosek środka odwoławczego , Sąd II instancji zmienił pkt II sentencji wyroku Sądu Okręgowego, w sposób wskazany w punkcie 1 swojego orzeczenia , na podstawie art. 386 §1 w zw z art. 397 §2 /w brzmieniu tej ostatniej normy istotnym dla rozstrzygnięcia.

Orzekając o kosztach postępowania apelacyjnego , Sąd II instancji przyznał na rzecz kuratora zastępującego pozwanego także tym etapie sporu stron, wynagrodzenie , ustalając jego wysokość zgodnie z opisanymi wyżej regułami wskazanymi w Rozporządzeniu z dnia 9 marca 2018r.

Należność ta , stanowiąc wydatek budżetowy była wydatkiem związanym z postępowaniem , którego zwrot na rzecz Skarbu Państwa , obciąża przerywającą sprawę także na etapie postępowania apelacyjnego, stronę powodową / punkty 3 i 4 sentencji wyroku/.

SSA Robert Jurga SSA Grzegorz Krężolek SSA Jerzy Bess